

DE BANDIDOS

Alex Caine

De Bandidos

DE GEWELDDADIGE OPKOMST
VAN EEN MOTORBENDE

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2014

Opgedragen aan mijn kinderen

© 2009 Alex Caine

© 2014 Uitgeverij Carrera, Amsterdam

Oorspronkelijke uitgave Vintage Canada, Random House of
Canada Limited

Oorspronkelijke titel *The Fat Mexican; The Bloody Rise of the Bandidos
Motorcycle Club*

Vertaling Jonas de Vries

Omslagontwerp Jan van Zomeren

Omslagbeeld © Brad Newman

Typografie Perfect Service

ISBN 978 90488 2222 5

ISBN 978 90 488 2223 2 (e-book)

NUR 330

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Books bv

Inhoud

Inleiding 7

Proloog 11

- 1 De mensen voor wie je ouders je altijd hebben
gewaarschuwd 23
- 2 Oude Wereld, niets nieuws onder de zon 53
- 3 Woekerend onkruid 77
- 4 De bereidwillige beul en de wannabe 93
- 5 De dood heeft koffiepauze 111
- 6 Terug naar Winnipeg 136
- 7 Gevallen engel 151
- 8 Volgende halte: de wereld 181

Bijlagen

- 1 Bandidos-terminologie 203
- 2 Het Bandidos-reglement 208
- 3 Een chapter bij jou in de buurt 212
- 4 Collega's en concurrenten 217

Bronnen 231

Register 247

De adelaar zat op een hoge rots en hield de bewegingen van zijn prooi, een haas, zorgvuldig in de gaten. De boogschutter zag de adelaar vanuit zijn schuilplaats, richtte zijn boog en wist het dier dodelijk te treffen. De adelaar bekeek de pijl die zijn hart had doorboord en zag meteen dat de veren van hemzelf waren. ‘Het doet mij dubbel zeer,’ klaagde hij, ‘dat ik moet sterven door een pijl die mijn eigen vleugels hebben bevederd.’

– Aesopus, *De adelaar en de pijl*

Inleiding

7

Ooit was de wereld van zogenoemde outlaw-motorclubs in Nederland lekker overzichtelijk. Motorrijders die van mening waren dat ze zich niet te allen tijde aan de wet hoefden te houden, konden eigenlijk uitsluitend bij de Hells Angels terecht. Oprichter Willem van Boxtel bewaakte ‘zijn’ subcultuur zorgvuldig en liet geen andere grote spelers toe.

Na Big Willems gedwongen en oneervolle vertrek in 2004 veranderde de motorwereld in rap tempo. De eerste serieuze concurrent werd Satudarah, een van oorsprong Molukse motorclub, die zich – in tegenstelling tot de Hells Angels – ook openstelde voor allochtone leden. In 2013 splitste een deel van Satudarah zich af. Kopstuk Klaas Otto begon zijn eigen club, met de onheilspellende naam No Surrender. Zijn boodschap was duidelijk: een eventuele strijd om de macht in de motorwereld zou tot het bittere eind worden gevoerd.

Pogingen van politie en openbaar ministerie om de misdaadpraktijken te bestrijden die onlosmakelijk met bepaalde motorclubs verbonden lijken, mislukten jammerlijk. Sterker: de verloren rechtszaken zetten met name de Hells Angels alleen maar krachtiger op de kaart. Sinds een jaar of vier hanteert justitie echter een andere aanpak.

De clubleden worden niet langer als organisatie aangepakt, maar individueel vervolgd als er sprake is van verdenkingen. Sindsdien strooit de politie met persberichten als bij invallen bij outlaws op strafbare feiten wordt gestuit. Het doel is dui-

delijk: een stelselmatige aanpak van motorclubleden bij crimineel gedrag moet uiteindelijk het hele wereldje van criminele bikers ondermijnen.

8 Is deze aanpak succesvol? Wie de ontwikkelingen in de motorwereld volgt ziet slechts een toename van het aantal incidenten en een stijgende populariteit onder jongeren. Nieuwe chapters van ‘de Grote Drie’ schieten als paddenstoelen uit de grond. Cijfers van onderling geweld vertonen eveneens een stijgende lijn.

Die laatste ontwikkeling heeft vooral te maken met nieuwe *easy riders* op de Nederlandse wegen. In het voorjaar van 2014 gebeurde waar politie en justitie al langer bang voor waren. De gevreesde Bandidos zetten voet op Nederlandse bodem en kondigden meteen aan minstens vier afdelingen op te richten. ‘*We are the people our parents warned us about,*’ zeggen de Bandidos over zichzelf. Al sinds de oprichting in 1966 door Don Chambers in Texas gelden de Hells Angels als grootste vijanden van de Bandidos. Confrontaties tussen beide bendes leidden vrijwel altijd tot grof geweld: beschietingen, aanslagen met raketwerpers, ernstige mishandelingen of zelfs moord en doodslag.

Sinds de Bandidos zich in Nederland vestigden staan de verhoudingen met andere clubs op scherp. In twee maanden tijd vonden meer dan tien onderlinge aanslagen plaats. De Nederlandse president van de Bandidos, Harrie R. werd opgepakt, vooral ook omdat de politie hem als katalysator van het conflict ziet. R. was voordat hij ‘overliep’ naar de Bandidos president van lokale chapters van de Hells Angels en No Surrender. Bij beide clubs werd hij oneervol (in bikersjargon *out in bad standing*) geroyeerd.

Welke rol gaan de Bandidos in de oververhitte Nederlandse motorscene spelen? Wat zegt de historie van deze club over

hun toekomst in ons land? Kunnen politie en justitie leren van de fouten die hun collega's wereldwijd maakten in pogingen de onderlinge oorlogen te beslechten en verder bloedvergieten te voorkomen? De lezers, onder wie vast ook bestrijders van bikersgeweld bij politie en justitie, zullen aan het eind van dit boek meer begrijpen van de mores van de Bandidos. Die kennis zou nog weleens goed van pas kunnen komen om de komende ontwikkelingen in de machtsstrijd tussen Hells Angels, Satudarah, No Surrender en Bandidos beter te kunnen doorgronden.

John van den Heuvel, misdaadverslaggever

Misdaadverslaggever John van den Heuvel volgt de motorwereld al jaren en schreef voor *De Telegraaf* onthullende reportages over de strijd tussen Hells Angels, Satudarah en No Surrender. In zijn boek *De Gevallen Engel* en in een tv-documentaire onthulde hij het verhaal van Angelo Diaz, de Hells Angel die kroongetuige werd van justitie. In 2013 trok Van den Heuvels tv-documentaire *De keiharde waarheid achter No Surrender* ruim 1,5 miljoen kijkers.

Proloog

11

Jamie Flanz was bang, maar bleef de bezem over de met bloed besmeurde vloer van de schuur vegen. Onder zijn zwarte nylon jack deinde een dikke buik heen en weer. Ze hadden hem ermee gepest, hem een aangespoelde walvis genoemd. Hij had meegelachen, maar alleen omdat hij *member* had willen worden.

Doodsbang was hij. Hij wilde naar huis. Niet naar zijn huis in Keswick, maar naar Montreal, waar zijn familie woonde. Hij wilde dat lange spoor van hebzucht en misplaatste ambitie op een of andere manier uitwissen, het spoor dat hem naar deze afschuwelijke plek had gebracht. Hij wilde zijn eenvoudige, veilige leventje van vroeger weer terug.

Terwijl Jamie schrobde, keek hij naar de plek waar Boxer, zijn mentor, enkele minuten eerder nog op het koude beton had gezeten, samen met de rest van de crew. Boxer was een biker van de oude stempel geweest, eerder geneigd te gaan rammen dan zijn verstand te gebruiken, hoewel hij absoluut niet dom was. Hij was in naam de leider geweest. Jamie begreep maar niet waarom hij niet had teruggevochten. En nu was Boxer dood. De mannen om hem heen, zij die nog in leven waren tenminste, leken zich te hebben neergelegd bij de nederlaag, die nota bene was toegebracht door hun vroegere *brothers* en mede-Bandidos. Gelaten keken ze toe terwijl Mikey en hij de sporen van de schietpartij die eerder die avond had plaatsgevonden probeerden uit te wissen, hoewel ze er eigenlijk al-

leen in slaagden de plasjes bloed van de ene naar de andere scheur in het beton te vegen.

12 Jamie had de laatste tijd veel aan Montreal gedacht. Hij had op het punt gestaan de club te verlaten, maar besepte nu hoe dom het was geweest nog even te wachten op die ene, laatste kans om nog wat geld te verdienen. Hij was boos op zichzelf, maar ook op de anderen, die het vuurgevecht hadden verloren, en hij verbaasde zich over hun snelle berusting. In zijn jeugd, in Montreal, had zijn familie vaak de slachtoffers van de Holocaust herdacht, wat hij altijd vreemd had gevonden. Volgens zijn kinderlogica hadden die mensen zich als makke schapjes naar het slachthuis laten leiden. In zijn eigen fantasie had hij teruggevochten. Hij zou zich niet zo gemakkelijk hebben laten afvoeren in de nacht.

Maar toch was het nu nacht, zijn laatste misschien, en stond hij de vloer van Wayne Kellestine's schuur te schrobben, en deed hij niks om zichzelf te redden van het onvermijdelijke.

De voorgaande twee weken waren hectisch geweest. Jamie had besloten de Bandidos te verlaten en weer te verhuizen. Hij was zich wezenloos geschrokken door die moord waarbij ze hem hadden betrokken en de beslissing om uit de club te stappen had een bevrijding geleden. Hij had zelfs met zijn broer gesproken over een terugkeer naar Montreal.

Hij zou bijna al zijn bezittingen verpatsen. Met het geld van de drugsdeal die hier in Kellestine's schuur had moeten plaatsvinden had hij naar de States kunnen gaan, naar zijn vrouw en kinderen. Door de gevolgen van een rechtszaak die daar tegen hem was aangespannen en zijn status als verdachte in een Canadees moordonderzoek was het lastig de grens over te steken, via de officiële weg tenminste.

De club kon ervan op aan dat hij niks over de drugs zou los-

laten, ook niet na vanavond. Toen ze Shawn Douse in Jamie's huis hadden vermoord, had hij niets gezegd. Ze zouden nu wel moeten weten dat hij betrouwbaar was. Hij was geen verklikker. Waarom moesten ze hem dan toch vermoorden? Eerder had het er nog op geleken dat sommigen het zouden overleven, maar met het verstrijken van de tijd, en het stijgen van het dodental, werd die hoop langzaamaan minder.

Jamie veegde het viezige bloed van zijn brothers heen en weer. Waarschijnlijk haatte Wayne Kellestine hem omdat hij Joods was. Jamie had Frank 'Bam Bam' Salerno, president van het Toronto-*chapter* van de Bandidos, nog verteld dat hij geen goed gevoel had over vanavond. Kellestine was een bekende extremist met een voorliefde voor nazimemorabilia. Normaal gesproken zou Boxer zijn prospect Jamie hebben beschermd tegen Kellestine en zijn extreme opvattingen. Maar vanavond had Boxer in de loop van een vuurwapen gekeken. Kort daarna hadden ze hem meegenomen naar buiten, waarop hij niet was teruggekeerd.

Jamie bleef schrobben. Had hij maar nee gezegd tegen George. Had hij die auto maar niet meegenomen, of hem gewoon naar het depot gebracht zonder hem te doorzoeken. Sinds die avond twee weken geleden was zijn voorzichtige voornemen om de club te verlaten zowel ingewikkelder als aantrekkelijker geworden. Als hij gewoon zijn deel had kunnen innen, had hij met wat geld kunnen vertrekken om een nieuw leven te beginnen. Maar een van 's werelds meest beruchte motorclubs de rug toekeren had meer om het lijf dan gewoon je koffer pakken en wegwezen.

De 'George' die door Jamie's hoofd spookte, was George 'Pony' Jesso, sleepwagenchauffeur en *full-patch member* van de Bandidos, Toronto-chapter. George was opgegroeid op Prince Edward Island, was zo'n dertig jaar eerder naar Toronto ver-

huisd en reed nu rond door de straten van Rexdale, een stadje ten noorden van Toronto, op zoek naar foutgeparkeerde auto's. Maar voor die avond in maart 2006 had hij kennelijk andere plannen en dus had hij aan Jamie Flanz, Bandidos-prospect uit Keswick, Ontario, gevraagd zijn dienst over te nemen. Als prospect had Jamie waarschijnlijk geen nee kunnen zeggen, maar hij vond het wel prima: alles beter dan weer zo'n eenzame avond in een leeg huis.

De avond bleek rustig, saai zelfs. Tijdens zijn laatste rondje door Rexdale zag Jamie in een achterafstraatje een oude Oldsmobile aan de verkeerde kant van de weg geparkeerd staan. Hij reed er langzaam langs en zag geen parkeerkaartje achter de voorruit. Aan het nummerbord kon hij zien dat de auto uit Quebec kwam. Hij keerde en kwam naast de foutgeparkeerde wagen tot stilstand. Montreal en Toronto liggen in aangrenzende provincies, maar de afgelopen tijd leek het wel alsof zijn geboortestad zich aan de andere kant van de wereld bevond. Hij keek nog even naar de nummerplaat, maar liet zich toen niet langer tegenhouden door sentiment en koppelde de auto aan de sleepwagen.

Binnen tien minuten was hij weer onderweg, terug naar het depot. Maar voordat hij er was, stopte hij. Hij controleerde de veiligheidskoppeling, alsof hij niets vreemds van plan was, en doorzocht toen snel de auto. Niets. Hij ontgrendelde de kofferbak om ook die op waardevolle spullen te controleren. Hij zag een oude blauwe slaapzak en een sporttas met wat kleren erin, maar voor de rest niks interessants.

Hij stond juist op het punt de kofferbak weer dicht te doen toen hij het hengsel van een andere tas opmerkte. De tas was ver achter in de kofferbak geduwd en amper zichtbaar. Hij trok de tas naar zich toe en ritste hem open. Zijn adem stokte. De tas zat propvol met zakken wit poeder. Als portier en biker had

hij genoeg drugs gezien om te weten dat het cocaïne was. Honderdduizenden dollars aan cocaïne.

Buiten de schuur klonken schoten. Jamie bleef proberen het bloed in een scheur in het beton te vegen. Een voor een werden de bikers naar buiten geleid om daar te worden doodgeschoten. Boxer was de eerste geweest; gedurende de rest van de nacht zouden de anderen volgen.

15

Op die avond in Rexdale had Jamie de Oldsmobile bij het depot afgeleverd en de tas met cocaïne meegenomen. Hij bevond zich op glad ijs. Shawn Douse, de dealer die in Jamie's huis in Keswick aan zijn einde was gekomen, was doodgeslagen omdat hij een paar gram coke aan de zus van een Bandido had gegeven. Het bleek een overtreding van haar borgbepalingen, wat haar broer nogal pissig had gemaakt. Een van de Bandidos die voor de moord werd opgepakt, had verklaard dat ze wisten dat Douse zo'n honderd gram cocaïne bij zich had toen ze hem naar Jamie's huis leidden. Als de brothers al voor zo'n kleine hoeveelheid bereid waren te moorden, wat zouden ze dan wel niet doen voor een vangst zoals deze?

Als Jamie niet als Shawn Douse wilde eindigen, moest hij het goed aanpakken. Hij belde zijn sponsor, John 'Boxer' Muscedere. Boxer was een achtenveertigjarige biker uit Chatham, Ontario, maar woonde nu in Toronto. Het was niet alleen protocol dat hij contact opnam met zijn sponsor: Jamie wist dat Boxer hem zou willen helpen.

Omdat ze niet wisten van wie de drugs waren, meende Boxer dat het veiliger was ze naar het westen te sturen, naar het aspirant-chapter (een chapter dat zich nog moet bewijzen voordat het een officiële status wordt toegekend) in Winnipeg. De echte eigenaar van de drugs zou ze dan niet langer kunnen traceren of de diefstal aan Toronto kunnen koppelen. Boxer

vroeg aan Wayne Kellestine, zijn oude vriend en medeofficier in het Toronto-chapter, om als tussenpersoon op te treden en de noodzakelijke maatregelen te treffen. De onderlinge relatie tussen Winnipeg en Toronto was de laatste tijd wat gespannen, maar Wayne had zich altijd uitgesproken ten gunste van Winnipeg en zou de ideale man zijn om ervoor te zorgen dat beide partijen een aardig centje aan de deal konden overhouden, zo meende Boxer. Misschien dat de vondst ook de gespannen verhouding tussen Boxer en Kellestine weer wat kon verbeteren.

Boxer was in 2002 verkozen tot nationaal president van de Canadese Bandidos. Kennelijk vond Kellestine dat die eer hem had moeten toekomen, maar hij moest genoegen nemen met de functie van nationaal *Sergeant-at-Arms*. Er deden zelfs verhalen de ronde dat Kellestine drie auto's en een Harley-Davidson van andere Bandidos uit Toronto had opgeëist, wat kwaad bloed had gezet bij de rest van het chapter. De voertuigen stonden in Newmarket, Ontario en de eigenaar van het parkeerterrein had gedreigd ze in beslag te nemen, aangezien de Bandidos de huur niet hadden betaald. Kellestine kwam voorrijden met een aanhanger en had ze naar zijn boerderij gebracht, kennelijk met de bedoeling ze te houden.

Na op een bijeenkomst van alle Canadese Bandidos in Toronto te hebben besproken wat er met de cocaïne moest gebeuren, hadden de twee hun meningsverschil opzijgezet, voorlopig tenminste. De deal zou plaatsvinden op Wayne's boerderij in de buurt van London, Ontario. Die plek lag geïsoleerd en afgelegen, de ideale locatie voor schimmige activiteiten. Toch leek iedereen weer anders te denken over de hoeveelheid geld die moest worden betaald, het moment van betalen en de exacte datum waarop de cocaïne naar Winnipeg moest worden gebracht.

Buiten de schuur weerklonken schoten, de volgende was afgemaakt. Jamie bleef schrobben.

Wayne had aan Michael 'Taz' Sandham, president van het aspirant-chapter te Winnipeg, gevraagd een koper voor de drugs te zoeken. Taz, Boxer en Kellestine spraken elkaar tijdens de Bandidos-bijeenkomst in Toronto. Besloten werd de drugs, eenmaal in Winnipeg, als enkele partij te verkopen, en niet gedurende langere periode aan een groot aantal kleinere afnemers. Hoe minder mensen er bij de deal betrokken werden, hoe kleiner de kans dat de drugs weer in handen van de oorspronkelijke eigenaar zouden vallen. Voordat Jamie Flanz er erg in had, waren de drugs al uit zijn handen getrokken; de gebeurtenissen werden nu bepaald door mannen die een stuk genadelozer en inhaliger waren dan hij.

Er werd een tweede bijeenkomst belegd, in Jamie's huis in Keswick. Ook Kellestine en andere leden van het Toronto-chapter waren aanwezig. Nu de bikers zijn woning hadden uitgekozen om zaken te doen, moest Jamie het idee hebben gekregen dat hij eindelijk deel van de harde kern uitmaakte. Of misschien drong het gevaar van de hele onderneming nu pas echt tot hem door en begreep hij dat hij beter vandaag nog kon vertrekken dan morgen. Nadat hij zijn aandeel had gekregen, natuurlijk.

Jamie had de tas met drugs aan Boxer gegeven. Boxer pakte nu de 2 kilo cocaïne die hij van de rest had afgescheiden en stopte die in een kleine sporttas. Die tas gaf hij aan Kellestine, om te gebruiken als bewijs voor de kopers die de Winnipeg-crew en hij op het oog hadden. Wayne zei niet of de potentiële kopers Bandidos waren of niet, maar vertelde wel dat de brothers uit Winnipeg voor hen instonden en ervoor zouden zorgen dat de deal goed zou verlopen. De voorbereidingen zouden een dag of zeven in beslag nemen en hij zou Toron-

to laten weten wanneer alles gereed was. Waarna hij met het proefmonster vertrok.

Zoals de anderen eigenlijk hadden moeten beseffen, is een week een lange tijd voor Kellestine om in het bezit te zijn van zoveel cocaïne. Gezien zijn drugsverleden zou hij zich volledig knetter hebben gesnoven wanneer het tijd werd voor de bijeenkomst op zijn boerderij.

18 En inderdaad, knetter was-ie, zingend en dansend door de schuur met een geweer in zijn hand.

Hij had Jamie en Mikey (een eenendertigjarige verkoper van tweedehandstrailers die zich langzaam in de clubhiërarchie omhoog had gewerkt) opgedragen het levenloze lichaam van Chopper in een oud kleed te rollen. Luis 'Chopper' Raposo was een van de weinige Bandidos die in de jaren negentig met behoud van zijn *colours* de bendeoorlog van Quebec had overleefd. Hij was daarna toegetreden tot het Toronto-chapter, een chapter dat tot die avond als redelijk vreedzaam te boek had gestaan. Onder het waakzame oog van een gewapende biker tilden Jamie en Mikey de macabere bundel op van de vloer en tilden hem naar buiten, naar een van de auto's waarin ze eerder die avond van Toronto naar de boerderij waren gereden.

Toen Jamie Boxer eenmaal over de drugs had ingelicht, had alles er nog goed uitgezien. Jamie vertrouwde Boxer volkomen en wist dat hij onder zijn bescherming stond. De leider van de Bandidos was het enige bendelid in wie Jamie alle vertrouwen had. Maar dat vertrouwen was misplaatst, zoals nu bleek.

Op de laatste dag van zijn leven was Jamie te lang in bed blijven liggen. Hij had beloofd die ochtend zijn moeder in Montreal te bellen, maar had zich verslapen. Meestal spraken ze elkaar elke dag. Ze maakte zich nog steeds zorgen om hem, hoewel hij al zevenendertig was. En met reden: hij was aangewezen als

medeplichtige in de moord op Shawn Douse.

Douse, een klein dealertje, was welbekend bij de politie en zijn lichaam werd snel geïdentificeerd. De politie vermoedde dat hij tussen 6 en 8 december 2005 was doodgeslagen. Zijn lichaam was die avond overgebracht naar Pickering, waar de moordenaars het in brand hadden proberen te steken, wat ten dele was gelukt. Na een uitvoerig onderzoek werden vier Bandidos in staat van beschuldiging gesteld, waarna ze schuld be- 19
kenden voor diverse telastleggingen. Op een of andere manier hadden de vier het voor elkaar gekregen niet aanwezig te zijn op Wayne's boerderij (twee waren in een andere provincie, de derde was ondergedoken en de vierde zat vast), maar ze zouden enkele weken later allemaal worden gearresteerd voor de moord op Douse. Jamie had weliswaar niet meegedaan met het doodslaan van Douse, maar het moordonderzoek had hem aan het twijfelen gebracht over zijn toekomst als biker.

Hoewel Jamie nerveus was over de deal op Kellestine's boerderij, was het geen moment bij hem opgekomen dat het die avond weleens slecht kon aflopen voor hem en de anderen, en dat hij die ochtend zijn laatste kans had gemist om zijn moeder te spreken. Toen hij zich als prospect voor de club had aangemeld, had hij er rekening mee gehouden dat hij zo nu en dan wat illegaals moest doen; dat hoorde nou eenmaal bij de patch. Maar van het broederschap waarover de anderen zo vaak spraken, merkte hij weinig. Hebzucht leek hun belangrijkste motief te zijn.

Terwijl hij rustig op zijn beurt wachtte om naar buiten te worden geleid, was hij zich daar maar al te zeer van bewust.

Ergens heb ik medelijden met Jamie Flanz, een goeie jongen uit een hecht gezin die gebukt ging onder 120 kilo zelfhaat. Als iemand met zo'n omvang (wat de meeste mensen bedreigend

zouden vinden) was hij, een mislukte IT-ondernemer, precies wat de nog jonge Canadese tak van de Bandidos nodig meende te hebben.

20 Ik ken de bende, of tenminste de voorgangers ervan. In het begin van mijn loopbaan als zelfstandig opererend undercoveragent was ik drie jaar lang geïnfiltrerd geweest in een Bandidos-chapter in Bellingham, Washington. In die tijd, het begin van de jaren tachtig, was George Wegers de vicepresident van het chapter (later zou hij wereldwijd president van de club worden) en Pete 'Mongo' Price de Sergeant-at-Arms, die zijn rol als beschermer van Wegers trouw vervulde en dat nog altijd doet. Wegers praatte voortdurend over zijn visie voor de club. Veel van wat hij me destijds vertelde, is inmiddels ook echt gebeurd. Mijn relatie met Mongo was aanvankelijk minder goed, maar we vonden toch een manier om samen te werken.

Net als hun beruchte rivalen de Hells Angels kunnen bendes als de Bandidos gedijen omdat ze zoveel aantrekkingskracht uitoefenen op mannen als Jamie Flanz. Zulke mannen voelen zich aangetrokken door de macht, het geld en het kameraadschap, en zijn bereid allerlei illegale dingen te doen om maar geaccepteerd te worden. De gewone man is bang voor de colours op het rugpand van hun hesje, maar vindt ze ook intrigerend, en dat is meer erkenning of macht dan waar de meeste jonge bikers buiten de club op mogen hopen. Gedurende die drie jaar in Washington kreeg ik al gauw de status van fullpatch member, waarop ik beter begon te begrijpen waarom een dergelijk kameraadschap zo aantrekkelijk is voor jonge mannen. Toen de politie binnenviel en de hele bende oppakte op basis van het bewijs dat ik had verzameld, moest ik drie keer slikken en naderhand had ik jaren nodig om weer mezelf te worden. Maar het is juist dat gevoel van broederschap dat die clubs van nieuwe aanwas voorziet en dat gevoel wordt vervolgens bijna

altijd overschaduwd door een rauwere versie van de werkelijkheid. Ook Jamie ontdekte dat toen het noodlot zich uiteindelijk die lente aandiende: een leven als biker is een goede manier om een vroege dood te sterven.

Er is al veel geschreven over de Hells Angels, terwijl de Bandidos minder bekend zijn. Sinds de club in de jaren zestig ontstond in een klein plaatsje aan de Golf van Mexico hebben de Bandidos en de Angels een omvangrijke gezamenlijke geschiedenis opgebouwd. De eindeloze ruzies en conflicten in de wereld van outlaw-bikers hebben de ontwikkeling van beide clubs in grote mate bepaald. Het zal je dan ook niet verbazen dat ook de Angels waarschijnlijk iets te maken hadden met die afrekening in Wayne Kellestine's schuur. De drugs waar Jamie op was gestuit, bleken van de Hells Angels te zijn.

Om een van de grootste massamoorden in de bikergeschiedenis, en zeker de grootste in Canada, beter te kunnen begrijpen, moeten we bij het begin beginnen. Het échte begin. Dit wordt een geschiedenisles over vuurwapens, drugs en een berg gestolen geld. (Laat je overigens niets wijsmaken door de bikerclubs: als zij ergens bij betrokken zijn, is er altijd sprake van misdaad. Zo ging het vroeger al en zo zal het altijd blijven gaan.) Om de Bandidos beter te kunnen begrijpen dan veel van de eigen leden, moeten we naar een andere plaats, en terug naar een andere tijd: Texas, 1965.